

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
ДЕПАРТАМЕНТ ОСВІТИ І НАУКИ
КИЇВСЬКОЇ ОБЛАСНОЇ ДЕРЖАВНОЇ АДМІНІСТРАЦІЇ
ДЕРЖАВНИЙ ПРОФЕСІЙНО-ТЕХНІЧНИЙ НАВЧАЛЬНИЙ
ЗАКЛАД «БОРОДЯНСЬКИЙ ПРОФЕСІЙНИЙ АГРАРНИЙ
ЛІЦЕЙ»

ПОШУКОВО-ДОСЛІДНИЦЬКИЙ ПРОЄКТ

**«ДОЛЯ МОГО НАРОДУ
НА ПОЛОТНІ»**

Керівник проєкту

Мироненко Валентина Владиславівна
викладач української мови та літератури

Виконавці проєкту

здобувачі освіти I, II курсів навчання ДПТНЗ
«Бородянський професійний аграрний ліцей»
з професій: «Тракторист-машиніст
сільськогосподарського виробництва»,
«Кухар; офіціант»

МЕТОДИЧНИЙ ПАСПОРТ ПРОЄКТУ

Тема проєкту: «Доля мого народу на полотні»

Найменування закладу професійно-технічної освіти	ДПТНЗ «Бородянський професійний аграрний ліцей»
Прізвище, ім'я, по-батькові керівника проєкту (педагогічного працівника), посада	Викладач української мови та літератури Мироненко Валентина Владиславівна
Курс, група, майбутня професія учасників проєкту	Здобувачі освіти I, II курсів навчання ДПТНЗ «Бородянський професійний аграрний ліцей» з професій: «Тракторист-машиніст сільськогосподарського виробництва», «Кухар; офіціант».
Прізвища, ім'я, по-батькові учасників проєкту (учнів)	Здобувачі освіти груп 21, К-11

№ н/п	Основні засади діяльності	Короткий зміст основних засад діяльності
1	Загальні положення	Проєкт створювався і проводився відповідно до плану роботи Навчально-методичного кабінету професійно-технічної освіти у Київській області. Участь у проєкті брали учні, викладачі та майстри виробничого навчання ДПТНЗ «Бородянський професійний аграрний ліцей». Втілення проєкту відбувалося протягом 2019-2020 навчального року. Ідея проєкту полягає в представленні та ідентифікації української нації як самобутньої, такої, яка сама розуміє свою автентичну природу і відчуває себе гідною представницею серед інших культурних націй
2	Актуальність	«Той, хто не знає свого минулого, не вартий майбутнього» М. Рильський У наш час люди забувають духовні традиції своїх пращурів, народні звичаї, їх моральні засади, не цікавляться своєю історією... Нація формується, зміцнюється завдяки спільно пережитій історії, сформованим традиціям, розвинутих ремеслам, обрядовості, мистецьким спільним надбанням. Якщо ми асоціюємо себе з українською нацією, нам важливо знати автентичне «до», пізнавати і проживати своє «зараз» і будувати міцний плацдарм для ствердого завтра.
	Навчальні предмети, що інтегруються в проєкті	Проєкт має зв'язок із предметами суспільно-гуманітарного, мистецького, професійно -теоретичного та професійно - практичного спрямування.
	Мета проєкту	- знайомство, вивчення, дослідження, опис давніх речей Київського регіону, виконаних мистецтвом вишивки, з подальшим їх осучасненням; - збереження українських цінностей та їх популяризація серед молоді; - залучення ліцеїстів до вивчення українських витворів мистецтва;

		- поглиблення знань здобувачів освіти та педагогів про українську вишивку, вишиванку з музейних матеріалів, науково-популярної літератури; - дослідження характерних особливостей вишивки Київського регіону та, зокрема, Бородянщини; - дослідження віднайдених речей та технік їх виконання; - обґрунтування необхідності відродження старовинних речей та вишивок; - ознайомлення з органічною складовою святково-обрядової культури українського народу ; - виховання в молоді шанобливого ставлення до історії, традицій і звичаїв українців.
	Завдання проєкту	- популяризація інформації про українську вишивку; - стимулювання пошуково - пізнавальної діяльності ліцеїстів; - формування національно-культурної ідентичності, збереження та розвиток духовно-моральних цінностей наших пращурів; - донесення до здобувачів освіти особливостей традицій та обрядів, які пов'язані з українською вишивкою; - організація екскурсій до музеїв: «Красзнавчий музей Бородянщини», «Музей українського костюма та писанки»; - вивчення, дослідження, опис давніх речей з подальшим їх осучасненням.
	Учасники проєкту	Здобувачі освіти I, II курсу навчання ДПТНЗ «Бородянський професійний аграрний ліцей» з професій: «Тракторист-машиніст сільськогосподарського виробництва», «Кухар; офіціант».
	Строки виконання проєкту	Лютий 2019р – Грудень 2019р.
	Етапи реалізації проєкту	<i>I етап (підготовчий) – лютий 2019р.</i> <i>II етап (пошук та вивчення) – березень-квітень 2019р.</i> <i>III етап (описовий) – квітень-травень 2019р.</i> <i>IV етап (творчий) – вересень-листопад 2019р.</i> <i>(реконструкція та створення авторських рішень)</i> <i>V етап (підсумковий) – грудень 2019р.</i>
	Форма продукту проєктної діяльності	 Елементи узору, віднайденого автентичного рушника, відтворені на серветці.

Опис проєкту

Своїм незабутнім густим колоритом
Хай кожен народ на Землі процвіта.
Шанує минуле, не втратить майбутнє.
І дерево зростить любові й добра.

У статтях 11 та 54 Конституції України зазначено, що держава сприяє консолідації та розвитку української нації, її історичної свідомості, традицій.

Обряди, традиції народу безпосередньо впливають на формування культури особистості, її національний колорит. У свою чергу, духовність народу впливає на формування творчості, її самобутність, неповторність.

Вишивка (або «шиття», «шиттячко») – один із найдавніших і найпоширеніших видів оздоблення. Характерною особливістю української вишивки є те, що в ній можуть поєднуватися до 10-15 технік одночасно. Назви багатьох технік походять переважно від способів виконання: вирізування, виколювання, насилування, занизування, змережування – або від назви місцевості, де її використовують: полтавська гладь, старокиївський шов.

Окремі шви дістали назву через свої зовнішні ознаки: «курячий брід», «солов'їні вічка», «козлик», «гречка», «вівсяночка», «стебловий». На сьогодні відомо близько 200 швів, які використовувалися в українській вишивці. Вишивали переважно кольоровою ниткою по білому полотні, утім, зараз найкоштовнішими зразками вважають вишивки, виконані в техніці «білим по білому». Навряд чи хтось зараз може напевне відповісти, чому сьогодні майже скрізь ми натрапляємо переважно на техніку вишивання хрестиком. На теренах України вишивки хрестом почали з'являтися в середині 19 століття. Спочатку ця техніка була поширена в містах та майстернях при панських маєтках.

Українська вишивка сягає своїм корінням у сиву давнину. Елементи символіки сучасних узорів української вишивки перегукуються з орнаментами, що прикрашали посуд трипільських племен. У 6 столітті було знайдено срібні пляшечки з фігурками чоловіків, одягнених у вишиті сорочки.

Дуже цінувалася вишивка в Київській Русі. Сестра Володимира Мономаха Анна організувала в Андріївському монастирі школу, де дівчата вишивали сріблом.

Народні вишивки захоплюють нас різнобарвним колоритом.

В українському орнаменті, його плавних лініях, в улюблених мотивах промовляє душа народу. В ньому переплетені символи добра і краси, оберегу, за ним стоїть тисячолітня історія українського народу.

Здебільшого в Україні вишивали червоними і чорними нитками. За давніми переказами і легендами, чорна гамма символізує жіночу тугу за своїми вірними охоронцями.

Одним із витворів української нації є вишиванка. Вишиванка – давній український оберіг, що є провідником магічної сили, прихованої у людині. В узорах вишиванки, улюбленому в Україні різновиді народної творчості,

народні майстри відображали свої заповітні мрії на краще майбутнє, споконвічне прагнення до прекрасного. В узорах – думки й почуття, сподівання й страждання, тому вишивки сумні та замріяні, а є радісні та веселі, у яких барви й узори, мов жартівлива співаночка. Про давність традицій вишивки свідчать мозаїка та фрески соборів, народний іконопис, де святі зображені в оздобленому вишивкою вбранні.

Про вишивку згадується в Біблії, в Іліаді Гомера. За свідченням Геродота, нею був прикрашений одяг скіфів. Арабський мандрівник X століття свідчить, що руси теж носили вишитий одяг.

Вісім віків живуть легенди про незвичайної краси посаг, яким здивувала Францію донька Ярослава Мудрого. Не перед парчевими шатами завмирили вибагливі французи, а перед вишиванками нареченої.

Арабський мандрівник і письменник Павло Алеппський, який у 1654 році проїздив у Москву через Україну, описуючи побут українців, зазначав, що у дочок уманських міщан та київських вельмож головні убори гаптовані золотом чи срібною ниткою. Бідні одягалися в сорочки з грубого полотна, але за оздобленням їх одяг не поступався одягу багатих.

За козацьких часів в Україні жіночі сорочки мали такий самий вигляд, як і сучасні жіночі сорочки Київщини та всього Лівобережжя. Так, у Німеччині на виставці народного мистецтва 1945 року серед виставлених експонатів були 2 жіночі сорочки, котрим було понад 150 років. Обидві були вишиті червоними і чорними нитками. На одній був рослинний орнамент, котрий нагадував квітку соняшника, а на іншій - стилізовані квіти, вишиті зірочками.

Споконвіку українські жінки і чоловіки шанували одяг. Він був різноманітний, залежно від віку, соціального стану, призначення. А вишивана сорочка завжди була візитівкою українця. Нас, українців, по вишиванках пізнають у всьому світі. Наші пращури вірили, що вона захищає людину від негоди, ворожих сил. Мова вишиваних сорочок – це сукупність візерунків, кольорів, особливості їх розміщення. В Україні існують численні повір'я, звичаї та обряди, пов'язані з життям сорочок та їх носінням. Дівчата вишивали це вбрання для наречених. Сидячи над сорочкою кілька днів або тижнів, дівчина чи жінка багато передумувала про того, хто її носитиме, про своє життя. Ось чому ці вироби мають не лише ужиткове, а й символічне значення: її вишивають і дарують не будь-кому, а людині, особливо близькій.

Жіночу сорочку починали вишивати в жіночий день, краще в середу, щоб мала пару в житті. Під час пошиття обов'язково зав'язували всі вузли, щоб не впустити через пропущене місце злі сили.

Дочка ніколи не одягала маминої сорочки, щоб не повторити в житті мамине нещастя. Не давала дівчина Perezнімати зі своїх сорочок узори, аби за узором не пішла і доля. Також вважалося, що мати, яка вишиває дочці сорочку за допомогою узорів-символів та поєднання кольорів може вишити її майбутню долю.

Найбільше цінується в сорочці її чистота. Українську вишиванку завжди шиють тільки з білого полотна.

Чоловічу сорочку починали шити у «чоловічий» день, краще в четвер, щоб у житті хлопець мав добру пару. Напередодні весілля дівчина дарувала своєму коханому сорочку-вишиванку.

В орнаментах вишивок відтворювали красу рідної природи, особливо в період її квітучості. Це позначалося і в назвах: «барвінок», «хмелик», «зозулька», «бджілка» чи «павучок».

Калина – улюблений орнамент вишивальниць, бо це – дерево нашого народу. Дуб – священне дерево, що уособлювало Перуна, бога сонячної чоловічої енергії, розвитку, життя.

Виноград розкриває нам радість і красу створення сім'ї. Сад, виноград – це життєва нива, на якій чоловік є сівачем, а жінка має обов'язок рости і плекати дерево їхнього роду.

Мак – улюблена квітка на Україні. Мак, за віруваннями предків, захищає від усякого зла. Макові квіти символізують і дівочу красу, і здоров'я, але використовували їх і як траурний символ. Наприклад, дівчата, у сім'ї яких був загиблий, вишивали на сорочках узори маку, присягаючи цим зберегти і продовжити свій рід.

Барвінок – символ краси. На чоловічій сорочці барвінок став символом мужності справжнього козака.

Квітка лілії символізує дівочу чистоту. В ній закладено ідею народження, розвитку та безперервності життя, що благословляє пару у створенні сім'ї.

Улюбленим кольором вишивки був червоний, який вважали оберегом від чортів. На Київщині червоні узори поєднуються з синім, іноді чорним кольором.

Першу сорочечку дитині шили з крижми і біля пазушки вишивали синім шовчиком, роблячи кілька хрестиків – на чисте, щасливе, присвячене Богу життя.

Льолю (першу сорочку) вишивали по долині білими нитками, щоб дитя силу мало і добре росло.

У невичерпній скарбниці духовної культури нашого народу буде й надалі розвиватися винятково важлива її частина – вишиванка, адже з нею пов'язана вся багатовікова історія українського народу, його творчі пошуки, радість і горе, його перемоги й поразки, сподівання на майбутнє, адже вишиванка – це духовний символ українського народу, рідного краю, батьківської оселі, тепла материнських рук. Це оберіг.

Наше завдання не розгубити мистецтво вишивання, не забути власної національної культури та передати це живе іскристе диво наступним поколінням.

Працюючи над проєктом, шукаючи автентичні старовинні речі, ми завітали до Гальченко Віри Миколаївни. Віра Миколаївна народилась в с.Веприн Радомишльського району Житомирської області. За освітою – електрозварювальник 5 розряду, майстер виробничого навчання в ДПТНЗ «Бородянський професійний аграрний ліцей». Довгий час працювала на Далекому Сході, а вже понад 20 років працює на посаді майстра виробничого навчання. Ми побачили величезний склад скарбів, виконаний руками майстрині.

- Віро Миколаївно, хочемо поцікавитись, як Ви прийшли до вишивки? З чого розпочалося Ваше захоплення? Коли почали вишивати і що спонукало до цього?
- Вишивала я з самого дитинства, а передумов як таких не було. Мама вишивала. І, власне, у дитинстві вишивка лишалася для мене просто вишивкою. Я ніколи серйозно не вчилася цьому, але усе, що цікавило, знаходила сама: або в подруг, або в книжках, журналах. У школі було кілька уроків, але там показували, як вишивати лише однією технікою (гладдю). Решту вивчала сама. Непереборне бажання вишивати з'явилося у мене в ранній юності.

Я ніколи серйозно не вчилася цьому, але усе, що цікавило, знаходила сама: або в подруг, або в книжках, журналах. У школі було кілька уроків, але там показували, як вишивати лише однією технікою (гладдю). Решту вивчала сама. Непереборне бажання вишивати з'явилося у мене в ранній юності.

- Якій техніці вишиванки надасте перевагу?

- Техніка – під настрій (хрестик, гладь, а зараз – бісер). Один з напрямків моєї вишивки – це осучаснення старих

вишитих речей.

- Чому автентичні речі не мають лежати в скрині?
- Осучаснення автентичної речі може бути спірним питанням. Є багато людей, які проти того, аби щось робити з такими речами. Я проти знищення сакральних речей та тих, які мають мистецьку цінність. Це взірєць того, що напруцювала нація упродовж століть. Вони мають цілісно передаватися з покоління в покоління. Старі рушники, сорочки отримують нове життя, коли ми їх одягаємо. Вважаю, що речі мають служити людям. Зокрема, хочу, аби люди дивилися як на своє на те, що у них є в родині. Як збереглося – слава Богу. Я завжди повторюю: «Це рідне, це гріє душу, це показує – хто ти, ідентифікує тебе як українця і показує, що ти цим пишаєшся. І коли старі речі осучаснюю, культура народної вишивки, народного мистецтва «йде» в люди, вона не лежить у скрині. Родинна річ, яку вишивала бабуся чи мама, несе певну енергетику, захист, така річ є справжнім скарбом та оберегом».

Вона вийняла з шафи сорочку та рушники. Це витвір моєї мами (Тіханушкіна Ніна Михайлівна, 1910 року народження), а моя – пам'ять.

Віра Миколаївна, розстилаючи рушники (свою реліквію), почала розповідь, повідавши нам, що вони вишиті в 20-х роках, один призначений для образів (набожник), а інший – весільний. Вишитий він технікою – хрестик, поєднуючи два кольори: червоний та чорний.

На «набожнику» рясно розквітли пишні ружі, які переплітаються з лілеями.

Узори з ружами означають безперервний сонячний рух з вічним оновленням. Лілеї символізують собою чистоту та цноту. Крім квітів, невід'ємною частиною орнаменту є листочки та пуп'янки, що складають нерозривну композицію триєдності. У ній закладено народження, розвиток та безперервність життя.

По низу рушника вишита берегиня – дорогий нам символ. Вона і життєтворча Мати – природа, і жінка - Мати, яка дарує світові сина, і дерево життя, що сформувало із мороку космосу чітку систему Всесвіту. Краї рушника позначені благословенним знаком Води – нагадує згорнутого вужа.

Весільний рушник вишитий хрестиком. Нитки від часу поблякли. На рушнику розкинулись гілки калини. Калина – дерево нашого українського роду. Червоні ягоди калини стали символом крові та невмирущого роду. А поміж китиць калини птахи: соловей та зозуля, зображені в парі. І вишиті вони на гілці калини, що символізує продовження роду. Характерною ознакою весільного рушника є розташування птахів один до одного голівками. Вони сидять на гілках дерева калини – символу нової сім'ї. Птахи – то символи людських душ.

Сорочка вишита геометричними візерунками рослин у коралово – чорних та червоних барвах. На вишиванці красуються стилізовані грона винограду, хміль, ромби. Візерунки виконанні хрестиком, грубою ниткою, завдяки чому створюється враження рельєфності. Сорочка не має коміру, а лише вузеньку лямівку по краю, оздоблена ромбами.

Кожен символ вишивки може інтерпретуватися з деякими відмінностями, залежними від сприйняття людиною, її знаннями й почуттями. Також у світлиці майстрині ми побачили багато речей, вишитих гладдю. Це і рушники, наволочки, скатертини, серветки, простирадла (підзори). Всі ці речі виконані в проміжку 50-х – 60-х років самою майстринею. На виробах використані такі техніки: гладь з прикріпленням, художня гладь з відтінками та стебловий шов.

- А зараз я працюю над осучасненням автентичної речі з елементами її узорів.

Подобаються такі речі, подобається себе позиціонувати українкою. Але і люблю це робити й у сучасній формі, не в автентичній. Я поважаю традицію, досить добре знаю її, поважаю цінність збереження цього компонента. Але я люблю вчитися й чомусь новому.

- А звідки Ви черпасте натхнення?
- Що саме Вас надихає ?

Натхнення можна знайти в усьому. Від нової тканини, від вишивки, від настрою – від усього можна черпати натхнення. Головне, міркувати позитивно.

На даний час Віра Миколаївна працює над осучасненням автентичної речі, використовуючи елементи узорів. Їй подобаються такі речі, вона дуже любить використовувати їх у сучасних виробках. Зараз Віра Миколаївна вишиває серветку, беручи елементи узору зі старовинного рушника (набожника).

Сучасне захоплення майстрині – це вишивка бісером. « - Я охоче вчуся новому, не забуваючи традицій», - сказала Віра Миколаївна.

- Що для Вас головне у Вашій справі?

- Головне у моєму хобі – отримувати задоволення і робити це з позитивно. Далі Віра Миколаївна показала свої роботи, вишиті бісером. Це ціла галерея картин, виконаних з любов'ю.

душею, міркувати

Пошуково- дослідницький проєкт «Доля мого народу – на полотні»

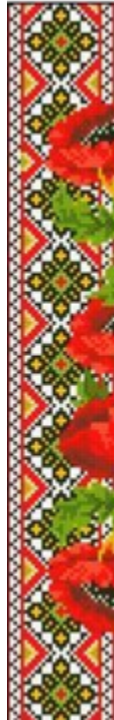
*ДПТНЗ
«Бородянський професійний
аграрний ліцей»*

*Вигантуй на небо райдугу-
доріжку,
Простели до сонця вишивку-
маніжку,
Щоб по тій доріжці з
лебедями-снами
Плавати до щастя білими
човнами.*

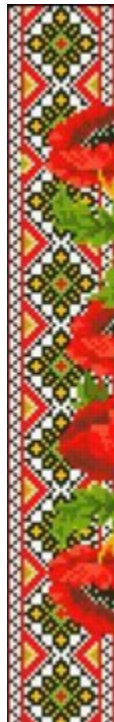

В. Симоненко

Ідея проєкту

представлення та ідентифікація української нації як самобутньої, такої, яка сама розуміє свою автентичну природу і відчуває себе гідною представницею серед інших культурних націй

Актуальність теми

У наш час люди забувають духовні традиції своїх пращурів, народні звичаї, їх моральні засади, не цікавляться своєю історією... Нація формується, зміцнюється завдяки спільно пережитій історії, сформованим традиціям, розвинутим ремеслам, обрядовості, мистецьким спільним надбанням.

Якщо ми асоціюємо себе з українською нацією, нам важливо знати автентичне «до», пізнавати і проживати своє «зараз» і будувати міцний плацдарм для ствердого завтра

Мета проєкту

- знайомство, вивчення, дослідження, опис давніх речей Київського регіону, виконаних мистецтвом вишивки, з подальшим їх осучасненням;
- збереження українських цінностей та їх популяризація серед молоді;
- залучення ліцеїстів до вивчення українських витворів мистецтва;
- поглиблення знань здобувачів освіти та педагогів про українську вишивку, вишиванку з музейних матеріалів, науково-популярної літератури;
- дослідження характерних особливостей вишивки Київського регіону та зокрема Бородянщини;

Мета проєкту

- дослідження віднайдених речей та технік їх виконання;
- обґрунтування необхідності відродження старовинних речей та вишивок;
- ознайомлення з органічною складовою святково-обрядової культури українського народу ;
- виховання в молоді шанобливого ставлення до історії, традицій і звичаїв українців

Завдання проєкту

- популяризація інформації про українську вишивку;
- стимулювання пошуково-пізнавальної діяльності ліцеїстів;
- формування національно-культурної ідентичності, збереження та розвиток духовно-моральних цінностей наших пращурів;
- донесення до здобувачів освіти особливостей традицій та обрядів, які пов'язані з української вишивкою;

Завдання проєкту

- організація екскурсій до музеїв: «Краєзнавчий музей Бородянщини», «Музей українського костюма та української писанки у науково методичному центрі аграрної освіти, смт Немішаєве»;
- вивчення, дослідження, опис давніх речей з подальшим їх осучасненням

Терміни реалізації проєкту

I етап (підготовчий) – лютий 2019р.

II етап (пошук та вивчення) – березень-квітень 2019р.

III етап (описовий) – квітень-травень 2019р.

IV етап (творчий) – вересень-листопад 2019р.
(реконструкція та створення авторських рішень)

V етап (підсумковий) – грудень 2019р.

Учасники проєкту

Викладач української мови та літератури
Мироненко Валентина Владиславівна та здобувачі освіти I, II курсів
навчання ДПТНЗ «Бородянський професійний аграрний ліцей» з
професій: «Тракторист-машиніст сільськогосподарського
виробництва», «Кухар; офіціант»

Учасники проєкту

Викладач української мови та літератури
Мироненко Валентина Владиславівна та здобувачі освіти I, II курсів
навчання ДПТНЗ «Бородянський професійний аграрний ліцей» з
професій: «Тракторист-машиніст сільськогосподарського
виробництва», «Кухар; офіціант»

Що значить українська вишивка, історія її виникнення

Вишивка - найдавніший
елемент культури,
який передавався від
покоління до покоління.
Вишивка як код племені,
народу, нації

Історія народної вишивки

Найдавніша вишивка на території України з'явилася ще в добу палеоліту. Так, археологічні розкопки біля села Мізин Чернігівської області виявили безліч пам'яток, які засвідчили про існування розвинутої Мізинської культури. Найбільшою сенсацією став Мізинський браслет з бивня мамонта - це перший протосвастичний орнамент на планеті

Історія народної вишивки

Трипільська вишивка: від минулого до сьогодення

Історія народної вишивки

Трипільська вишивка: від минулого до сьогодення

Історія народної вишивки

Елементи символіки сучасних узорів української вишивки перегукуються з орнаментами, що прикрашали посуд трипільських племен

Історія народної вишивки

Шапка Богдана Хмельницького

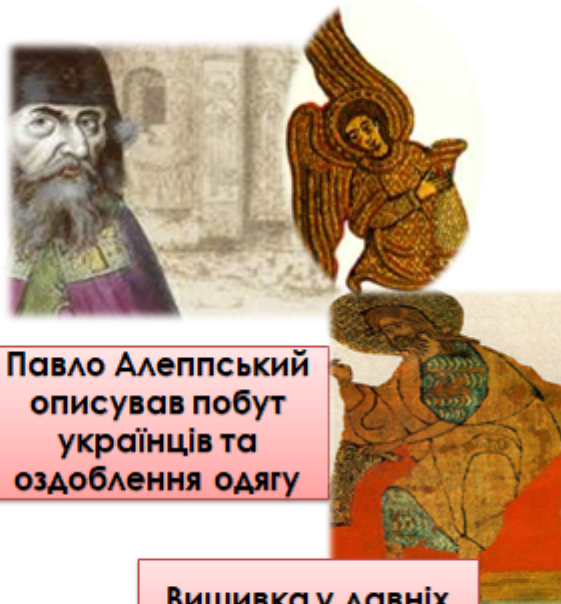

Першу школу вишивки Київської Русі було створено ще в XI столітті. Її заснувала Анна, сестра Володимира Мономаха. У ній опановували мистецтво габтування золотом і сріблом

Про давність традиції вишивки свідчать мозаїка та фрески соборів, народний іконопис, де святі зображені в оздобленому вишивкою вбранні

Про вишивку згадується в Біблії, в Іліаді Гомера

Павло Алеппський описував побут українців та оздоблення одягу

Вишивка у давніх іконах

ВИШИВКА – як символ, який зберігає коріння, ідентичність, розуміння себе. Це наша історія: міфологія, релігія, давнє мистецтво наших предків, душа нашого народу

Ляльковий рекорд України
Бородянський краєзнавчий музей

Перші вишиванки відігравали не стільки функцію одягу, як, за повір'ями, оберігали їх власників від зла. Саме тому сорочки оздоблювали візерунками на рукавах, комірах, подолі так, щоб малюнок торкався тіла. Для кожного ритуалу була особлива вишиванка. Дітям при народженні дарували вишиту сорочку, аби та оберігала їх від злих духів

Льоля – перша дитяча сорочка

Народні вишивки захоплюють нас різнобарвним колоритом

Народні вишивки захоплюють нас різнобарвним колоритом

В українському орнаменті, його плавних лініях, в улюблених мотивах промовляє душа народу. В ньому переплетені символи добра і краси, оберегу, за ним стоїть тисячолітня історія українського народу

В узорах вишиванки, улюбленому в Україні різновиді народної творчості, народні майстри відображали свої заповітні мрії на краще майбутнє, споконвічне прагнення до прекрасного. В узорах – думки й почуття, сподівання й страждання, тому вишивки сумні та замріяні, а є радісні та веселі, у яких барви й узор, мов жартівлива співаночка

Техніки вишивки Київщини

З давніх-давен і до сьогодні українці можуть похвалитися понад сотнею технік виконання вишивки! Таке різноманіття свідчить як про любов пращурів до краси та їх винахідливість, так і про незамінність вишитого одягу на всій території України. Найпопулярніші прийоми: вишивка хрестом та гладдю, бігунок, мережка, тощо

ХАРАКТЕРНІ ВІЗЕРУНКИ КИЇВЩИНИ

ХАРАКТЕРНІ ВІЗЕРУНКИ КИЇВЩИНИ

КОЛО

КВАДРАТ

СВІТОВЕ
ДЕРЕВО

РОМБ

ХАРАКТЕРНІ ВІЗЕРУНКИ КИЇВЩИНИ

ТРИКУТНИК

ШЕВРОНИ

СПІРАЛЬ

ХРЕСТ

ХАРАКТЕРНІ ВІЗЕРУНКИ КИЇВЩИНИ

УКРАЇНСЬКА ВИШИВКА – ЕТНІЧНИЙ БРЕНД, ПЕРЕВІРЕНИЙ ІСТОРІЄЮ

Саме двоколірні вишиванки найчастіше зустрічалися раніше на Київщині.

Використовувалися переважно червоні нитки для вишивки орнаменту, які зрідка доповнювалися чорною ниткою для виділення візерунка

На Київщині найчастіше вишивали геометричні візерунки рослин у білих, коралово-червоних або ж чорних барвах. На вишиванках красувались хміль, стилізовані грона винограду, ромби, тощо

Музей «Українського костюма та писанки»
сmt Немішаєве

Вивчення особливостей української вишивки в музеях

**Музей «Українського костюма та писанки»
сmt Немішаєве**

Вивчення особливостей української вишивки в музеях

**Красназавчий музей
Бородянщини**

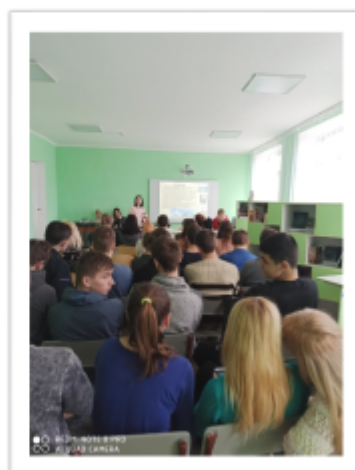

Вивчення особливостей
української вишивки в музеях

Краєзнавчий музей
Бородянщини

На гостині у ліцеїстів Національний музей
українського народного декоративного
мистецтва

Флешмоб «Дню вишиванки бути!»

Флешмоб «Дню вишиванки бути!»

Зустріч з членом НСПУ
Ларисою Ніцой

Квітни, мово, зірницями слова!

**Участь у заході «Люби і знай свій
рідний край!»
Палац культури ім. Т.Шевченка
сmt Бородянка**

Виховна година
«А над світом, гляньте, а над світом
українська вишивка цвіте!»

Виставка
«Світ української вишивки»

Вивчення старих родинних світлин

прабабуся
Шульгач С.С. (зліва, 1912р.)

мама
Лук'янчук М.М. (1936р.)

Вивчення старих родинних світлин

бабуся
Ситник О.Ф. (зліва, 1920 р.)

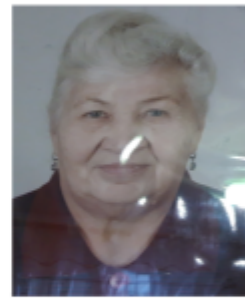

бабуся
Бондаренко А.Х.
(справа, 1921р.).

мама
Качаленко Т.В.

**В гостях у майстрині вишивки
Гальченко Віри Миколаївни**

Гальченко
Віра Миколаївна,
1949 року народження,
село Веприн Радомишльського району
Житомирської області.
За освітою електрогазозварник 5 розряду,
майстер виробничого навчання ДПТНЗ
«Бородянський професійний аграрний ліцей»

**В гостях у майстрині вишивки
Гальченко Віри Миколаївни**

Віра Миколаївна вишивала з самого дитинства. І, власне, у дитинстві вишивка лишалася для неї просто вишивкою. Вона ніколи серйозно не вчилася цьому, але усе, що цікавило, знаходила сама: або в подруг, або в книжках, журналах. У школі було кілька уроків, але там показували, як вишивати лише однією технікою (гладдю). Решту вивчала сама

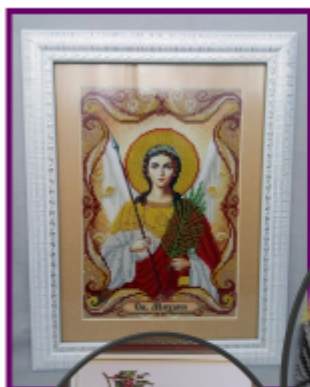
Техніка вишивання, якій надає перевагу сьогодні Віра Миколаївна – це техніка під настрій (хрестик, гладь, а зараз - бісер)

**У руках майстрині
народжується диво**

**У руках майстрині
народжується диво**

У руках майстрині
народжується диво

В руках майстрині
народжується диво

Один з напрямків вишивки майстрині – це осучаснення старих речей

Зараз майстриня працює над осучасненням автентичної речі з елементами її узорів

**Елементи узору віднайденого автентичного
рушника, відтворені на серветці**

*Народе мій,
краяни і краянки!
Плекаймо паросток
зелений навесні,
Нехай цвітуть –
не вицвітають
вишиванки
і стоголосо лине
пісня, по землі.*